

alvorligt Forsøg paa at løse Forsvarssagen. Jeg hører til dem, der baade for mine Vælgere og andetsteds i Landet har vedkendt mig, at vi ville have en Ordning af Forsvarssagen, at vi ville stræbe efter en Ordning. Og en Ordning vil jo sige et Forlig med Landstinget. At finde et Grundlag for den fremtidige Ordning af vort Forsvarsvæsen tror jeg, vi alle anerkende, er en vanskelig Ting. Derfor have vi søgt at bane Vejen ved at lægge Arbejdet saa godt til Rette som muligt ved Hjælp af Forsvarskommissionen. Men det forekommer mig da at være en ubetinget Pligt, saa længe Forsvarskommissionen anser det for fornødent at have mere Tid til sit Arbejde, at vi her i Tinget hver for sig bidrage til, at Forudsætningen bliver holdt. Skulde det saa, naar Arbejdet er endt, vise sig, at den nuværende højtærede Krigsminister ikke er i Stand til at føre Arbejdet frem ad de Veje, som samle Forsvarskommissionen, og som ogsaa, haaber jeg, ville samle Venstre, er Tiden kommen til at tale om et Opgør mellem den højtærede Krigsminister og vort Parti.

Disse Bemærkninger har jeg fundet Anledning til at gøre af den Tale, som det ærede Medlem for Middelfart har holdt, og jeg skal derefter gaa over til det, som jeg egentlig havde tænkt mig som Indholdet af, hvad jeg vilde sige i Dag. Der bliver ogsaa noget om Politik deri, men forinden jeg gaar over til den egentlige Politik, har jeg et Par Udtalelser at fremsætte, og da allerførst en ren lokal Bemærkning. Det er en Tak, jeg vil bringe den højtærede Kultusminister for en Bevilling, der er optagen paa § 26 af Finansloven, 30,000 Kr. som første Del af et 2-aarigt Bidrag til Restaureringen af Sæby Kirke. Denne fattige Kommune har en stor Kirke, som, naar den bliver restaureret, kan blive en smuk Kirke, men Kommunen eyner aldeles ikke at gøre det paa egen Haand. Jeg er derfor den højtærede Minister taknemmelig for, at han paa Finanslovsforslaget har optaget en Bevilling til denne Restauration.

Dernæst kan jeg ikke tale under denne Finanslovbehandling uden at lade falde et Par Ord angaaende det Tema, som hedder Statsbanernes Forrentning. Dengang jeg først havde den Ære at tale i dette Ting, det er nu saa vel 2½ Aar siden, talte jeg om det Spørgsmaal: Statsbanernes Forrentning. Da havde vi Forslaget til Lov om Statsbanernes Takster for, og jeg udtalte da, at Synspunktet for Statsbaner-

nes Drift burde være, at de maatte give 3½ pCt. i Rente. Jeg var ikke saa lykkelig den Gang at finde nogen synderlig Samstemning; jeg husker, at det ærede Medlem for Sorø (Poul Christensen) sagde, at det var ganske galt, at Statsbanerne skulde forrente sig, og jeg husker, at det daværende ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Philipsen) sagde, at det var umuligt. Jeg husker endelig allerbedst, at den højtærede Trafikminister sagde, at hvis jeg troede paa Muligheden af en saadan Forrentning af Statsbanerne, troede jeg paa Mirakler. Det glæder mig i Dag at kunne konstatere, at have vi end ikke naaet Miraklet, ere vi dog komne det et godt Stykke nærmere. Efter det sidste Regnskab have Statsbanerne givet et Overskud af 5½ Mill. Kr., jeg indbefatter deri Tantiemen til Funktionærerne. Det er ganske vist endnu ikke 3½ pCt. i Rente, men jeg minder ogsaa ærede Medlemmer om, at de forhøjede Takster ikke have virket i hele det Finansaar, for hvilket der er aflagt Regnskab, og jeg minder om, at de maanedlige Opgørelser for dette Aar allerede nu vise en betydelig Fremgang, og endvidere tør vi nok haabe, at med de Takster, vi nu have, vil den jævnt stigende Trafik, der jo er en Regelmæssighed, efterhaanden ogsaa bestandig give større Overskud. Jeg tror derfor, vi kunne have godt Haab om virkelig at naa det, som jeg den Gang udtalte Ønsket om, nemlig at vi kunde faa 3½ pCt. i Rente af vore Statsbaner. Det vil sige adskillige Millioner, som vi ikke kunne undvære i vor Stats-husholdning. Og naar der i disse Dage ogsaa er blevet talt om Muligheden af en Toldreform, vil jeg sige til de ærede Medlemmer, som interessere sig derfor — og en Del af dem var den Gang Modstandere af at forhøje Jernbanetaksterne —, at de skulde være glade over de Millioner, som Statsbanerne aarlig levere til Statskassen. Havde vi ikke dem, havde vi saa vist meget lidt at lave en Toldreform for.

Jeg skal dernæst knytte en Række Bemærkninger til en Del af det, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) sagde, men ogsaa der vil jeg forudskikke en Bemærkning, der ikke vedrører det politiske. Det ærede Medlem talte om mange forskellige Ting og bl. a. om „Statstidende“, og da jeg har en vis Faderfølelse til dette Blad, tilgiver Tinget, at jeg beskæftiger mig et Øjeblik dermed. Det ærede Medlem var misfornøjet med, at „Statstidende“ ikke gav et klækkeligt Overskud til Statskassen. Hvis det